

13 — Đavolji mozaik

Njihova teritorija, ili preciznije njihov intergalaktički brod— njihova pravila. Predstavnik Đavola uručio je ugovor mom izaslaniku sa ironičnim smeškom na licu. Ugovor je imao za mene ponižavajuće odredbe— uključujući i predavanje moje besmrtno duše, kapaciteta i znanja mog uma. Takođe i prepuštanje mesta u Vrhovnom savetu Svetlosti predstavniku Đavola, uz zamenu za sprečavanje uništenja mog omiljenog mozaika.

Moja vrsta ne poseduje fizički oblik— barem ne u onakvom smislu kakvom većina stanovnika Univerzuma doživljava fizičko. Valjda zato toliko žudimo za fizičkim. Moja strast su mozaici. Bogatstvo boja i oblika, uklapanje najsitnijih delića u savršenu celinu.

Znam, pitaćete se zašto sam se uopšte petljao sa Đavolima, kada su širom Univerzuma poznati po svojoj lukavosti. Ali nema boljih graditelja od njih. Napravili su mnogo toga izuzetnog, ali Mozaik je sve nadmašio. Dobio sam ga na poklon pre nekoliko milijardi godina.

Koliko je samo truda trebalo uložiti za njegovo stvaranje, koliko beskrajnog strpljenja, materijala sa svih strana svemira! Željezo, silicij, sumpor, magma! Trebalo je dopremiti titansko kamenje sa Ruba Univerzuma na Gradilište, milionima godina raditi dok se svi delići nisu uklopili u celinu koju su činile veličanstvene tektonske ploče. Sa Harmoničnih Planeta doneli su sastojke koji su surim kontinentalnim pločama darovali boje, zvukove i mirise. Iz dubina Vodene Planete uzeli su Klice Života, koje su sa ljubavlju i požrtvovanjem odgajili u okeanskim dubinama Mozaika.

Ono što me je posebno oduševilo , je da su Đavoli načinili Mozaik tako da se on neprestano menjao. Sve je bilo podložno kretanju i promeni— ploče, vrste, boje, oblici. Mozaik ni u jednoj sekundi nije bio isti. Niži oblici postojanja nisu primećivali promene, ali unutrašnjem oku Svetlosti one nisu mogle promaći.

U svojoj gordosti, plovio sam dubokim svemirom, hvatajući umom slike Mozaika, i uživajući u njegovoj savršenosti. Svet mozaika je povremeno osećao moje prisustvo, hvatao odsjaj više duhovne sile, ali njihovi umovi bili su previše ograničeni da je(me) pojme. Ostajala bi im samo čežnja, koja bi ubrzo bledela i nestajala. Ipak su bili kreacija Đavola, suštinski vezani za fizičko, a ne za duhovno.

Kasno sam shvatio šta su uradili. Negativnim promenama nisam odmah dao na značaju. Mislio sam da je reč o uobičajenim menama u tkanju Mozaika, kakvih sam se nagledao tokom milijardi godina. Ni silni zemljotresi, vulkanske erupcije, suše i poplave, otapanje ledenih bregova, rupe u tkanju Mozaika kroz koje su pržili kosmički zraci, nisu upalili alarm u mom umu. Kada sam konačno shvatio, bilo je prekasno.

Morao sam znati da uživanje u Đavoljim delima ima svoju cenu. Dopustio sam da mi bezbrojni vekovi otupe um, a mozaik uđe u sve pore moga bića. Više nisam mogao ni sekunde bez Mozaika. Zanimario sam sve drugo, čak i obaveze u Vrhovnom savetu Svetlosti.

Đavolja dela nažalost, kao i sve ostalo što je fizičko, imaju svoj rok trajanja. Zaslepljen lepotom Mozaika, prekasno sam otkrio tektonsku bombu postavljenu u samom jezgru .Povezana sa Galak-

tičkim satom, vodila je neumitnom razaranju Mozaika. Čak ni jedan od Svetlosti više nije mogao da zaustavi mehanizam. Možete zamisliti moj bes! Uhvaćen na tako prizemnu, čak i ne previše maštovitu zamku... Nije ni čudo što se njihov predstavnik tako pogano smijuljio.

Samo jedna moja misao, samo jedno DA oblikovano u mom umu, i izaslanik će utisnuti moj pečat na Ugovor. Mozaik će sačuvati, ali ja više neću postojati. Neko drugi će uživati u lepotama Đavoljeg Mozaika.

Proćerdao sam milijarde godina. Još samo treptaj oka-odluku moram doneti.

Sve je nestalo u trenu. Eksploziju jedva da je iko u svemiru primetio, osim mene. Bolno sam osetio nestanak svega što se stvaralo milionima godina. Nije više bilo Himalaja, Nijagare, Stenovitih planina, kišnih šuma Amazonije, Tadž Mahala, tigrova i kitova, ni dvonožnih stvorenja koja su me pogrešno nazivala Bogom ili Stvoriteljem.

Iznenadeni ste ? Niste valjda stvarno očekivali da će jedna tako prizemna rasa, poput Đavola, poraziti biće starije od prostora i vremena, jednog od Svetlosti, uz pomoć jedne igračke, izuzetno lepe, ali ipak samo igračke.

Kao što je moj ne-oblik beskonačan, tako i sećanja beskonačno teku kroz moj um. Nakon toliko milijardi godina, svaki delić mozaika, svaki kamen, vrsta, boja i oblik, svaka kretnja i promena, ostali su trajno zapisani u mom biću.

Đavoli su najbolji Graditelji, ali nisu jedini u Univerzumu. Pronašao sam jednu lepu zvezdu, gotovo identičnu Suncu. Razgo-

varao sam i sa ostalima iz Saveta. Na početku su se bunili, jer će troškovi biti veliki, ali na kraju su ipak popustili.

Stvorićemo novi Mozaik. Biće identičan starom.

Jedino ti dvonošci... još uvek nisam načisto šta s njima.

Sećanje na Đavole kao da je trajno utisnuto u njih. Kao da su potpuno upili u sebe srž i suštinu svojih graditelja.

Nisam siguran zaslužuju li mesto u novom Mozaiku.

Razmisliću, neću žuriti sa odlukom. Uostalom, imam puno vremena za razmišljanje, zar ne ?

Milijarde i milijarde godina.

Velimir Živojinović, novinar Kurira, dosađivao se na putu za stanicu Klavijus. Glodur ga je ponovo slao na besmisleni zadatak, da istražuje dojave svoje cenjene publike, a kao što znate, ti pacijenti lažu k'o psi, i ovaj monolit na Mesecu biće samo traćenje vremena. Dok je sedeo vezan za svoju stolicu, sprečavajući da ga sila bestežinskog stanja zalepi za plafon, setio se prvog bolesnika koji ga je davno pozvao na demonstraciju svog izuma – bicikla na gravitacioni pogon.

Velimir je znao da je sve to budalaština, ali zbog pretnje cenjenog čitaoca da će se skinuti go u Knez Mihailovoj u petak večer, Glodur mu je odredio da radi prekovremeno. Možda skoči s mosta, ponadao se. Sada je, na putu za Klavijus, u ustima imao isti smrdljivi ukus krede, kojom je pronalazačka zamlata nacrtala svoj projekat na pločniku ispred SANU-a. Sećao se, o kako se sećao reći tog čudnog idiota, koji je imao mali komad cigle zalepljen žvakom gumom za njegovu obrijanu glavu, objašnjavajući da je to jedini način da se ljudi zaštite od otmice vanzemaljaca i čitanja misli.

„Važno je da to učiniš sa Čunga-lungom, nipošto Orbitom, jer nema šećera“, govorio je čovečuljak sa pločicom na glavi, dodajući da je veoma dobar šarmer, ali loš zavodnik. „I nipošto nemoj da koristiš šareni toalet papir, posebno izbegavaj crvenkaste nijanse, jer će to biti pogubno za tebe“, objašnjavao je čovek snažnog pogleda, kojem je Čunga-lunga počela da se odlepljuje od temena.